

artet, der var overordentlig megen Uensartethed til Stede Landet over, som det trods al Revision sikkert vil være umuligt at faa ud af Verden. Taksationerne blev den Gang, ganske sikkert efter Overskyldraadets Paavirkning, i høj Grad foretaget paa Grundlag af forskellige Handler, der var sket med de paagældende Ejendomme. Det kunde være en husvild, der endelig skulde have en Villa og derfor gav dobbelt Pris for den. Det kunde være en Mand, der havde tjent paa en eller anden Gullaschforretning og var kommet i Besiddelse af nogle Millioner, som han ikke vidste hvordan han skulde komme af med, og som mente det formaalstjenligt at sætte dem i et Landbrug og gav den 3—4-dobbelte Pris for dette Landbrug. Naar der staar i Ejendoms-skyldloven, at Ejendommen skal vurderes efter Prisen i Handel og Vandel, maa det være den Handel og Vandel, som fornuftige Folk foretager, og jeg har aldrig før vidst, at man lagde saadan Vægt paa, hvad mere utilregnelige Personer foretog sig. Disse Handeler er imidlertid lagt til Grund for de Ejendoms-skatteansættelser, som har fundet Sted.

At Vurderingsmændene og Skyldraadsformændene i mange Tilfælde tager sig Sagen meget let, skal ikke forbedre Situationen. Jeg har saaledes faaet Meddelelse om Vurderinger, der er foretaget af Vurderingsmænd, som har siddet hjemme og foretaget Vurderingen, sat Ejendommen op til det 3-dobbelte Beløb uden at erkyndige sig om, hvilke Byrder eller Behæftelser der hvilede paa den. At Terrænet slet ikke var frit til almindelig Bebyggelse, hindrede dem ikke i at sætte dets Værdi op til en Pris, der kom paa Højde med, hvad de smaa disponible Arealer blev betalt med i Nabolaget. Sligt fører naturligvis til, at saadanne Ejendomme bliver ganske galt bedømt og sat til en Ejendomsskyld, som de maaske ved Klage vil kunne bringes ned fra. Men det er jo det uheldige ved Ejendomsskyldloven, at den ikke alene tjener til Grundlag for Ejendomsbeskatningen til Staten, men at ogsaa Forskellen mellem Ejendoms-skylden og den Gæld, vedkommende har i Ejendommen, lægges til hans Formue og betragtes som Formue. Der er mange Mennesker, som er blevet meget glædeligt overrasket ved at have faaet foræret en af dem tidligere aldeles ukendt Formue ved Ejendomsskyldvurderingen. Mindre glædeligt berørt er de imidlertid blevet, naar de har faaet Skatteblanketten for Indkomst- og Formueskatten og deraf set, at de er

kommet til at betale af en Formue, som de i og for sig aldrig har haft Glæde af undtagen i det Øjeblik, de fik den vurderet, og som allerede paa det Tidspunkt, Skattebilletten præsenteres, for en stor Del var forsvundet. Det er ogsaa et Spørgsmaal, om det er rigtigt, at man for Landejendomme og Fabrikker med deres Maskiner beregner Formuen paa samme Maade, som man beregner Papirformuen. Naar man opgør sin Formue til Skatteansættelse ved Aarets Udgang, har man Lov til at ansætte sin Papirformue til den Værdi, Papirerne noteres til paa Børsen, og, hvis der ikke finder nogen Notering Sted, til den Værdi, man mener de har. Men ganske anderledes er det med den Formue, der er anbragt i Ejendomme. Den er jo underkastet andre Regler, og jeg tror, det fortjener den nøjeste Overvejelse, om man ikke maa se at faa ændret Reglerne for Formuebeskatningen.

I Indkomstskattelovens § 12 staar der: „Til skattepligtig Formue henregnes ikke Møbler, Husgeraad, Gangklæder, Smykker og andet til husligt Indbo hørende Løssøre samt Bog- og Kunstsamlinger eller lignende.“ Det har altsaa ikke været Tanken, at Formue, der ikke er produktiv, skulde beskattes saaledes som den produktive Formue. Dette mener jeg ogsaa maa gøres gældende overfor den ikke produktive Del af Formuen, som er indestaaende i Ejendommen. Noget lignende har man i og for sig erkendt i Folketinget under Behandlingen af denne Lov, naar man ved den forandrede Paragraf om Statusopgørelse er gaaet ind paa at sætte Beholdningerne til deres virkelige Værdi. Jeg skal tillade mig at læse et Par Linier op af Folketingets Udvalgs Betænkning, hvor dette omtales. Der staar: „Saadan Uoverensstemmelse synes imidlertid lidet heldig, ligesom den i givet Tilfælde vil kunne føre til Beskatning af Indkomster, som i Opgørelsens Øjeblik i alt væsentligt maa anses for at være gaaet tabt.“ En Mængde af de Værdier, som for Øjeblikket er indbefattet under Ejendomsskylden for 1920, er gaaet tabt. Jeg udkaster det Spørgsmaal: Er det rigtigt at lade disse ikke eksisterende Værdier svare Formueskat?

Lovforslagets § 53 er en Løfteparagraf. Den siger: „For saa vidt Udbyttet af Indkomst- og Formueskatten efter de ved nærværende Lov fastsatte Regler for et eller flere Skatteaar skønnes at ville overstige de paakrævede Beløb, kan de Skattebeløb, der udkommer ved Paaligningen, nedskrives forholdsmæssigt.“ Dette er jo en meget smuk Bestemmelse; Spørgsmaalet er blot,